

Helena Immonen

PURPPURAU SVAN
ANIMAAGIT

KARAKALIN VOIMA

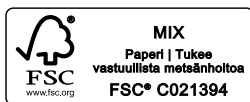
Tammi

Helena Immonen

PURPPURAU SVAN
ANIMAAGIT

KARAKALIN VOIMA

TAMMI • HELSINKI

Teksti © Helena Immonen ja Tammi, 2024
Kartta ja kuvitus © Pasi Leinonen ja Tammi, 2024
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-6093-8
Painettu EU:ssa

*Omistettu kaikille epävarmoille, ulkopuoliseksi itsensä
kokeville sekä seikkailunnälkäisille sieluille*

1

”Pelottaako sinua?”

Tommo ei vastannut veljensä kysymykseen, vaan jatkoi perunoiden kuorimista. Tylsä veitsi lipsahti hänen otteestaan ja osui peukalonpäähän. Tommo työnsi sormen nopeasti suuhunsa ja imaisi pintaan pirskahtaneet veret pois.

Hän halusi olla rauhassa, mutta veljet eivät kunnioittaneet hänen toiveitaan.

”On ihan ymmärrettävää pelätä”, Bertel sanoi. ”Saatat olla vaikka *vano!* Siinä onkin pelkäämistä.”

Tommo jännitti hartioitaan. Hän ei halunnut vastata mitään, etteivät veljet olisi kuulleet hänen äänensä värisevän.

”Antakaa hänen olla”, Brusi ärähti. Hän oli veljistä vanhin ja ainoa, joka asettui Tommon puolelle, kun kaksoset Bertel ja Berent härnäisivät häntä.

”Ehkä vain oksennat”, Berent jatkoi välittämättä Brusista. ”Hedda oksensi, mutta hän sai silti eläimensä. Tosin hänestä tuli varpunen. Vaikka ehkä hänestä olisi tullut sellainen joka tapauksessa...”

”Ulos!” Brusi karjahti niin, että sydän jätti yhden lyönnin väliin. Kaksoiset luimistelivat, mutta luikkivat pakoon. He eivät koskaan uskaltaneet mitellä voimiaan Brusin kanssa, jonka eläin oli karhu.

Tommo tuijotti perunavatia ja nieleskeli kyyneleitä.

”Älä välitä noista idiooteista”, Brusi huokaisi. ”He ovat hyeenoja. Kirjaimellisesti.”

Tommo naurahti ja vilkaisi isoveljeään. Hänelle tuli heti hieman parempi olo, vaikka pelkoa Brusikaan ei voinut hänestä täysin karkottaa. Hän ei ollut uskaltanut katsoa Berteliä, sillä isovelji oli osunut kiusoittelullaan oikeaan. Tommoa pelotti.

Eniten hän pelkäsi olevansa *vano* eli ihminen ilman eläintä. Yksi tyttö oli edellisenä vuonna paljastunut vanoksi. Tommo ei tiennyt, mitä hänelle oli tapahtunut, sillä aika pian 12-vuotissyntymäpäivänsä jälkeen tämä oli kadonnut kylästä. Muita vanoja Tommo ei tiennyt, mutta yksikin esimerkki riitti nostamaan kauhun tunteen kurkkuun.

Toiseksi eniten Tommo pelkäsi, että hänen eläimensä olisi koira. Ei siksi, että koirissa olisi mitään vikaa, vaan siksi että heidän pahin vihollisheimonsa koostui pelkästään koiraeläinanimaageista. Eivätkä ne olleet mitään tavallisia koiria, vaan hirvittäviä ja verenhimoisia villikoiria, koirasusia ja preeria-susia. Kerrottiin, että lauman johtaja Ismar sieppasi koiraeläinanimaageja ja pakotti heidät laumansa jäseniksi. Sellaista kohtaloa Tommo ei totisesti halunnut!

Kolmanneksi Tommo pelkäsi oksentamista tai muita fyysisiä reaktioita, mutta niiden kanssa hän voisi elää.

Kunhan saisi eläimensä.

Tommo huuhteli kuoritut perunat veden alla ja jätti ne kattilaan odottamaan. Ruoka-aika ei olisi vielä toviin. Kaikilla veljeksillä oli omat vastualueensa kotona. Tommo auttoi usein ruuanlaitossa. Hän piti siitä, ja sitä paitsi hänellä oli

herkkä makuaiisti, toisin kuin kaksosilla, joiden kokkausvuoron jälkeen äitikin joutui välillä pakottamaan ruuan alas.

Kunhan Tommo saisi eläimensä, hänellä olisi velvollisuuksia myös heimoa kohtaan. Tuntui jännittävältä edes ajatella sitä: Hän saisi vihdoinkin osallistua taistelukoulutukseen! Hänestä tulisi oikea kokelas!

Tyhjä tupa oli hiljainen. Tommo vilkaisi ikkunasta ulos ja näki kaksosten kisailevan pihalla. Häntä ei huvittanut nyt nähdä kumpaakaan, joten hän livahdi takaovesta ulos ja suunnasi kohti kallioita.

Tommo kuului noin 500 hengen usvaheimoon, joka asui rauhallisessa kylässä, laaksossa korkeiden vuorten välissä. Elämä kylässä oli tavanomaista, sellaista kuin pienissä ja tiiviissä yhteisöissä yleensä oli – sillä erotuksella, että 12 vuotta täytettyään heimon jäsenet saivat oman eläimensä ja tulivat täysiksi animaageiksi.

Tommo alkoi kivuta rinnettä ylös. Hän hyppäsi heleästi solisevan puron yli ja jatkoi matkaansa pienen koivikon vierestä. Hiki oli noussut pintaan, kun Tommo tavoitti vesiputouksen. Putous veti häntä puoleensa, mutta Tommo ei mennyt lähelle vaan kiersi kauempaa ja jatkoi kohti jyrkkiä kallionousuja. Hän oli laakson asukas, mutta rakasti vuoria. Niin kauan kuin hän oli osannut kävellä, hän oli halunnut kiivetä.

Tommo pysähtyi saavutettuaan laakean kohdan, jonka päällä istuessa saattoi nähdä koko kylän. Tommo nojasi kämmeniään vasten ja kurotti nähdäkseen vesiputouksen alaoikealla. Vatsanpohjassa kipristeli.

Kaikki heimon jäsenet tunsivat tarun.

Kauan aikaa sitten, aivan aikojen alussa, maailmassa eli ensimmäinen animaagi nimeltään Zelene. Zelene oli hyvin voimakas animaagi, ja hänellä oli kyky muuttua miksi eläi-

meksi tahansa. Kun Luoja huomasi, miten mahtava voima yhdellä ihmisellä oli, hän kauhistui. Luoja päätti ottaa mahdin Zeleneltä pois, sillä ihmisen ei kuulunut olla eläin eikä eläimen ihminen. Suunnitelmasta kuultuaan Zelene muuttui varpu-seksi ja lensi ylös taivasiin Luojan valtaistuimen eteen. Hän pyysi, ettei Luoja ottaisi häneltä hänen mahtiaan pois, vaan sallisi hänen siirtää palasia kyvystään jälkeläisilleen. Zelene sanoi, että hän antaisi jokaiselle jälkeläiselleen yhden eläimen hahmon luopuen samalla pala palalta omasta kyvystään. Jos Luoja sallisi tämän, Zelene lupasi kasvattaa kaikki jälkeläisensä käyttämään kykyjään luomakunnan hyväksi. Luoja piti siitä, että Zelene oli tullut hänen eteensä vaatimattomana varpu-sena, ja suostui pyyntöön. Zelene lensi takaisin maan päälle, eli 400 vuotta ja sai kymmeniä lapsia ja satoja lapsenlapsia, joille kaikille hän lahjoitti yhden eläimen hahmon, kunnes lopulta vetäytyi kuolemaan erään vesiputouksen sisällä olevaan luolaan. Zelenen hengen sanottiin yhä asuvan luolassa. Siksi jokainen usvaheimon animaagi täyttäessään 12 vuotta meni syntymäpäivänsä iltana auringonlaskun aikaan tuohon luolaan, ja animaagien esiäiti valitsi hänelle oikean eläimen.

Kyseessä oli luultavasti vain pelkkä kansantaru, Tommo ajatteli. Toki joskus kauan aikaa sitten oli varmasti ollut vahva animaagi nimeltään Zelene, mutta maailmassa oli useita muitakin animaagiheimoja kuin Tommon heimo. Usvaheimon vesiputouksen luona ei kuitenkaan käynyt ketään muita. Miten muut animaagit sitten saivat eläimensä? Tommo oli kysynyt asiaa äidiltään, joka oli vastannut, että jokaisella heimolla oli omat pyhät paikkansa eläimen saamista ja vaellusta varten. Usvaheimo vain sattui asumaan juuri siellä, missä Zelene oli kuollut.

Tuuli heilautti mustat, takkuiset hiukset silmille. Tommo haroi hiukset sivuun ja laskeutui makuulle. Taivas oli hela-

kansininen, ja muutama hattarapilvi seilasi eteenpäin kohti ulappaa.

Huomenna oli hänen syntymäpäivänsä. Huomenna Tommo saisi tietää, oliko hänellä eläintä vai tulisivatko hänen pahimmat painajaisensa sittenkin toteen.

2

Auringon noustessa koko kylä oli sumun peitossa. Tommo oli herännyt aikaisin ja hiipinyt ulos talosta. Hän istui lempipaikallaan, vanhan tammien paksulla oksalla, ja katseli edessään virtaavaa jokea sekä joen vastarantaa. Siellä näkyi Purppurausva, usvaheimon toinen pyhä paikka. Toisin kuin kylän aamulla peittänyt sumu, Purppurausva oli aina siellä.

Kylästä oli Purppurausvan rajoille reilu kilometrin matka. Tommo tuli vanhalle tammelle mielellään, sillä muut kyläläiset kävivät siellä harvoin. Jos oli tarve mennä joelle, useimmat valitsivat paikan alemmaa, missä joen virtaus ei ollut niin voimakas eikä Purppurausvaakaan voinut erottaa. Joki, joka oli tarkemmalta nimeltään Helmijoki, koska siellä oli aikoinaan ollut paljon helmisimpukoita, oli suosittu paikka heimon lasten keskuudessa: siellä käytiin uimassa ja leikkimässä. Helmijoki virtasi lähes koko animaagien asuttaman Norrapurran mantereeseen läpi ja oli yli 500 kilometriä pitkä. Koska Helmijoki oli mantereen ainoa merkittävä joki, useimmat kutsuivat sitä vain nimellä joki. Kaikki kyllä tiesivät, mistä joesta puhuttiin.

Tommo istui puussa hajareisin paksun oksan päällä. Joskus hän laskeutui makuulle ja otti päiväunet nojaten puoliksi puunrunkoon. Hän ei koskaan pudonnut eikä edes pelännyt sitä. Hän rakasti kiipeämistä ja korkeita paikkoja. Tommo oli oppinut uimaan varhain ja rakasti hyppiä puiden oksilta jokeen. Joen molemmin puolin oli paljon kasvustoa, ja monet puut kurottivat veden päälle runsaine oksistoineen.

Tommo katseli taivaalle ja heilutteli jalkojaan. Ehkä hänen eläimensä olisi lintu? Olisi mahtavaa lentää. Mutta ei varpunen, Tommo lisäsi mielessään, vaan jokin isompi lintu. Haukka tai kotka. Albatrossikin voisi olla ihan hyvä.

Kylän aikuiset sanoivat usein, että tulevaa eläintä ei tulisi liikaa ajatella etukäteen, koska siihen ei voinut kuitenkaan vaikuttaa. Zelene valitsi eläimen, eikä ihmisellä itsellään ollut siihen sananvaltaa. Zelene näki jokaisen sisimpään ja tiesi tarkalleen, mikä eläin kenellekin kuului, ja sillä hyvä. Oli tietysti täysin turhaa kieltää lapsia pohtimasta eläimiään. Totta kai jokainen mietti eläintään. Tommo oli arvuutellut omaansa niin kauan kuin muisti. Hän oli nähnyt useita unia, joissa oli ollut milloin hirvi, milloin sammakko, lokki tai jänis. Jokaisella animaagilapsella oli suosikkieläimensä, mutta kukaan ei koskaan sanonut sitä ääneen. He pelkäsivät, että eläimen mainitseminen veisi kaikki mahdollisuudet saada se omakseen.

Tommo tunsi pehmeän tönäisyn kyljessään. Pilkukas kissaeläin puski päätään Tommoa vasten. Tommo oli aistinut äitinsä läsnäolon jo ennen töytäisyä, vaikka ei voinutkaan kuulla pehmeäaskelisen servaalin tuloa.

Kissaeläin istahti Tommon viereen ja muuttui ihmiseksi niin sulavasti, että ulkopuolinen olisi tuskin ehtinyt edes tajuta, mitä tapahtuu. Tommon äiti oli aina ollut poikkeuksellisen taitava animaagi, luontaisesti osaksi servaali ja osaksi ihminen.

Sellaiseksi Tommo myös oman siirtymänsä kuvitteli. Hänestä tulisi mahtava eläin, ja kaikki olisi helppoa ja luonnollista – eläinhahmo olisi kuin toinen iho, joka vain kasvoi vanhan päälle.

Tommo värähti tuskin huomattavasti, kun Selja laski käntensä nuorimman poikansa olkapäälle ja puristi hiljaa. Tommo olisi halunnut painautua äitinsä syliin, mutta hän oli nyt 12-vuotias ja heimon silmissä melkein täysi-ikäinen. Tai no, ensin hänellä oli edessä viisi vuotta kestävä kokelas aika. Eläimensä saaneet animaagit saivat enemmän vastuuta heimon jäsenenä, ja he osallistuivat kylän velvollisuuksiin, kuten töihin ja taisteluharjoituksiin. Jokaisen jäsenen odotettiin työskentelevän heimon hyvinvoinnin eteen sekä puolustavan heimoa vihollisilta.

”Älä pelkää pelkoa”, Selja kuiskasi lempeästi. ”On viisasta pelätä tuntematonta. Se ei silti saa estää sinua menemästä eteenpäin.”

”Mutta Bertel sanoi...”

”Bertel pyörtyi omana syntymäpäivänään”, Selja keskeytti. Tommo katsoi äitiään suu auki.

”Oletko tosissasi?”

”Ethän kiusaa häntä siitä”, Selja pyysi.

Tommon teki mieli väittää vastaan, sanoa, että Bertel ja Berent kiusasivat häntä jatkuvasti. Väittelystä ei kuitenkaan olisi hyötyä, sillä äiti vastaisi, ettei ilkeyteen kuulunut vastata ilkeydellä. Että jos Tommo olisi ystävällinen, veljet häpeäisivät omaa käytöstään. Sen kun näkisi! Kaksoset eivät olleet koskaan hävenneet mitään.

”Olisipa isä täällä”, Tommo sanoi hiljaa.

”Minäkin kaipaan häntä. Sinussa on niin paljon Turoa.”

”Kuten mitä?”

”Isäsi oli samanlainen pohdiskelija ja vetäytyjä. Ja yhtä vahva sisältä.”

Tommo huokaisi syvään.

Purppurausva hehkui auringonvalossa kuin tuli. Sen olemus oli salaperäinen ja houkutteleva. Tommo ei ollut koskaan käynyt usvassa, sillä sinne meneminen oli kielletty ennen eläimen saamista. Purppurausva oli animaageille pyhä paikka, eräänlainen animaagiuden ydin. Usva auttoi animaagia kasvamaan kiinni eläimeensä ja löytämään harmonian kahden luonnon välillä.

Tommon vatsassa kipristeli, kun hän ajatteli tulevaa iltaa.

”Entä jos minusta tulee vaikka... varpunen?” Tommo kuiskasi.

Selja käänsi poikansa kasvot itseensä päin ja silitti Tommon hiuksia lempeästi.

”Älä sinä väheksy varpusia. Itse Zelene oli varpusen hahmossa, kun lensi Luojan eteen. Ei ole olemassa vähäpätöisiä eläimiä, vaan kaikilla on oma paikkansa luonnon kiertokulussa. Ja varpusena saisit lentää, eikös se olisi jotakin?”

”Niin kai”, Tommo mutisi.

Mutta ei hän silti halunnut olla varpunen.

”Sinusta ei tule mitään, mikä sinä et jo ole, poikani”, Selja kuiskasi ja painoi suudelman Tommon otsalle. ”Olen niin ylpeä sinusta.”

Tommo sulki silmänsä, ja kun hän avasi ne, äiti oli poissa. Hän nosti polvet koukkuun ja painoi päänsä niiden väliin. Purppurausva veti häntä puoleensa, tuntui kevyenä vetona sydänalassa. Kohta hän saisi astua tuonne taianomaiseen paikkaan ensimmäistä kertaa. Tommo ei tiennyt, oliko hän enemmän innoissaan vai kauhuissaan.

Tommo tuli esiin piilostaan vasta juuri ennen auringonlaskua. Hän ei voinut syödä mitään, sillä pelkäsi todella oksentavansa. Vatsassa väänsi pahemmin kuin koskaan.

Hänen perheensä oli odottamassa heidän talonsa pihamaalla, kun Tommo saapui. Brusi oli mustakarhun hahmossa,

ja kaksoset istuivat kerrankin paikoillaan rauhassa. Bertel oli täplähyeena ja Berent juovahyeena.

Veljesten edessä istui servaali pää ylväästi koholla. Seljan eläinhahmo oli lastensa hahmoja pienempi, mutta kukaan ei kyseenalaistanut hänen johtajuuttaan perheessä.

Tommon isä Turo oli ollut ahma. Turo oli kuollut taistelussa koira-animaagi Ismaria vastaan vuosia sitten.

Tommo nielaisi hermostuneena. Hänen katseensa kiersi pihaa. Tommo oli kiitollinen siitä, että kaksoset olivat hiljaa. Jopa he kunnioittivat tätä iltaa. Tommon katse pysähtyi jykävään lehmukseen, joka kasvoi heidän takapihallaan. Sen oksalla istui viirupöllö, joka tuijotti mustilla silmillään Tommoa.

Tommo kumarsi varovasti.

”Reinart.”

Pöllö levitti siipensä ja liisi äänettömästi Tommon eteen. Hän oli Reinart, yksi kylänvanhimmista. Reinart tulisi todistamaan Tommon muodonmuutosta ja varmistamaan Tommon eläimen kirjattavaksi heimon kirjoihin.

Tommo katsoi äitiään, joka nyökkäsi äänettömästi. Olisi Tommon tehtävä mennä edeltä. Perhe saattaisi hänet vesiputoukselle ja odottaisi niin kauan, kun hän tulisi ulos eläimensä hahmossa.

He kulkivat kylän läpi, ja heimon jäsenet huusivat Tommolle tervehdyksiään ja rohkaisujaan. Tommo ei kestänyt katsoa ketään silmiin. Hän nieleskeli pahaa oloa, mutta piti päänsä koholla. Kädet tärisivät, mutta jalat ottivat askeleita vieden häntä eteenpäin.

Selja puski servaalin päätään Tommon jalkaan kuin hoputtaen kirimään vauhtia. Heidän tuli ehtiä vesiputoukselle aurin-gonlaskuun mennessä, ja vielä oli matkaa edessä.

Kun Tommo ehätti rinteeseen, hänen sydämensä löynnit rauhoittuivat. Kiipeämisen hän hallitsi. Hän harppoi yhä jyrk-

kenevää rinnettä ylöspäin, tiesi että muut seurasivat hänen takanaan. Kukaan ei ohittaisi häntä.

Vihdoin vesiputous avautui hänen eteensä. Laskevan aurin-
gon säteet osuivat veteen ja värjäisivät sen hehkuvan oranssin
ja purppuranpunaisen eri sävyihin. Näky oli henkeäsalpaava.

Tommon paita oli selästä märkä, eikä hän ollut vielä edes
koskenut veteen. Sydän melkein pakeni rinnasta, tuntui vai-
kealta hengittää. Tommo näki valkoista ja sulki silmänsä. Hän
ei totisesti pyörtyisi!

Huimaamisen tunne hiipui, ja Tommo avasi silmänsä. Hän
olisi halunnut vielä kerran kääntyä ja katsoa perhettään, mutta
pelkäsi ettei sen jälkeen saisi enää kerättyä rohkeuttaan. Niinpä
hän veti syvään henkeä ja otti viimeiset askeleet putoukselle.
Vesi syöksyi voimalla pieneen poukamaan, josta se jatkoi
matkaansa vuorenrinnettä alas kohti jokea. Tommo ojensi
kätensä ja hipaisi vettä sormillaan. Vesi oli kristallinkirkasta
ja hyytävää. Vetovoimaista. Sykkivää.

Tommo veti kätensä takaisin.

Oli aika.

Tommo hengitti uudelleen syvään ja astui vesiputouksen
läpi. Kylmä vesi iski hänen kasvoilleen ja sai aistit herkisty-
mään. Sitten hän tunsu sähköiskun kaltaisen voiman sivaltavan
läpi kehonsa.

KUMPI ON VAHVEMPI, ELÄIN VAI IHMINEN?

Norrapurran mantereella Purppurausvan animaagiheimossa Tommo on tullut kahdentoista vuoden ikään, ja hänen on aika ottaa vastaan oma eläinhahmonsansa. Tommo saa eläimekseen karakalin eli aavikkoilveksen, mutta eläimen hahmoon tottuminen ei ole ihan helppoa. Vaikeuksissa Tommoa auttaa Aasa, heimonsa hyljeksimä tyttö. Aasa ja Tommo ystäväystyvät ja saavat sattumalta tietää vihollislauman johtajan julmasta suunnitelmasta. Nuoret lyöttäytyvät yhteen varpushahmoisen tiedustelijan, Heddan, kanssa ja lähtevät rohkeasti vaaroja kohti.

KARAKALIN VOIMA aloittaa koukuttavan seikkailusarjan nuorista animaageista, jotka tarvitsevat sekä viisautta että vaistoja, kun vaakalaudalla on oman heimon tulevaisuus.

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-6093-8

Kannen kuva: Pasi Leinonen